

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.818 van 26 april 2018
in de zaak A. 224.616/XIV-37.650**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 4. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Vaderlandstraat 32
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 198.136 van 18 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 maart 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. De verzoekers hebben in het kader van hun asielaanvraag die tot het bestreden arrest heeft geleid een schriftelijke verklaring bijgebracht van S. G. van 20 januari 2016 en een navolgend schrijven van S. G. van 20 februari 2017 waarin de methodiek van haar onderzoek wordt toegelicht. In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de autoriteit van S. G. op het vlak van mensenrechten in de Russische Federatie en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder, maar oordeelt hij op gemotiveerde wijze dat de bijgebrachte documenten niet kunnen volstaan om de “door eerste verzoekende partij voorgehouden problemen omwille van de veroordeling van haar zoon alsnog aan te tonen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er daarbij op dat in het kader van vorige asielaanvragen verschillende vaststellingen werden gedaan waaruit het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van die voorgehouden problemen blijkt, dat aan documenten enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, dat ook de inhoud van de verklaringen van S. G. op enkele cruciale punten niet te rijmen vallen met de verklaringen van eerste verzoeker, hetgeen in het bestreden arrest uitgebreid wordt toegelicht, en dat de resultaten van het door S. G. gevoerde onderzoek niet onweerlegbaar zijn gelet op de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. De verzoekers maken geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk, noch tonen zij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met bovenstaande vaststellingen de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte documenten zou hebben geschonden. Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.3. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, valt uit de bovenstaande vaststellingen uit het bestreden arrest geen tegenstrijdige motivering af te leiden. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht er, in tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, op wettige wijze van uitgaan dat het uittreksel uit de COI Focus van 6 december 2012 die de verzoekers als bijlage bij de “antwoordnota” ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben neergelegd, op hen betrekking had. De bewuste COI Focus handelt immers uitdrukkelijk over de “Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland”. Bovendien baseren de verzoekers zich op die COI Focus om in de “antwoordnota” aan te tonen dat het “geenszins uit te sluiten [valt] dat de verzoeker en zijn gezin, zoals de COI Focus het zelf stelt risico loopt bij terugkeer”. Het derde onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Met het arrest nr. 197.782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2017 werd een eerdere beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag vernietigd omdat de situatie van derde en vierde verzoekster als “jonge verwesterde vrouwelijke terugkeerders die een groot deel van hun jeugd in België hebben doorgebracht” en het schrijven van S. G. van 20 februari 2017 waarin de methodiek van haar onderzoek wordt toegelicht nieuwe elementen vormden die de kans op erkenning als vluchteling of op subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maken.

In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, wordt in het thans bestreden arrest geenszins erkend dat er geen onderzoek zou zijn gevoerd door de commissaris-generaal. Zoals in het bestreden arrest immers wordt gesteld, werden derde en vierde verzoekster naar aanleiding van het arrest nr. 197.782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2017 gehoord door de commissaris-generaal voor een onderzoek ten gronde, werd hun vrees voor een terugkeer onderzocht en werd ook het schrijven van S. G. aan een onderzoek ten gronde onderworpen.

De verzoekers maken dan ook geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 197.782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2017, noch van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. In het bestreden arrest wordt op omstandig gemotiveerde wijze geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekers en dat

in hunnen hoofde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. De verzoekers tonen dan ook geen schending aan van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Met bovenstaande vaststellingen maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers net aannemelijk “dat vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”. Bovendien hebben de verzoekers de schending van artikel 48/7 van vreemdelingenwet niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 800 euro, elk voor een vierde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig april tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams